

МУЛЬТИКУЛЬТУРАЛІЗМ ЯК МОДЕЛЬ СУЧАСНОГО ПОЛІТИЧНОГО СУСПІЛЬСТВА

Під мультикультуралізмом найчастіше розуміються ідеологічні й політичні засади, що виходять з ліберальних концепцій "культурної розмаїтості". Їх характерною особливістю є увага до забезпечення панування расових, етнічних та субкультурних особливостей усіх меншин в сферах суспільного життя, як запоруки уникнення дискримінації національною більшістю. використовується, як правило. Окрім цього, мультикультуралізм розглядають як феномен етнокультурної фрагментації соціуму, тобто це "багатокультурність" поряд з загальнонаціональною культурою. Тобто мова йде не про культурну автономію в рамках якоїсь культурної спільноти, а саме про її фрагментацію.

Кризові явища у сучасних суспільствах продукують утворення множини нових соціальних структур. Поглиблення протиріч між новими соціальними умовами та старими соціальними структурами актуалізує пошук оптимальних можливостей структурування суспільства в нових умовах. Цей процес супроводжується кристалізацією у громадській думці загальних уявлень про бажані особливості майбутнього суспільства та способи досягнення його сталого розвитку, а також гармонійного стану суспільних відносин. При цьому на перше місце виходить проблема узгодження інтересів різних соціальних груп, особливо тих, які готові докладати суттєвих зусиль для забезпечення саме своїх потреб на захисту своїх інтересів.

Політичне й соціальне значення мультикультуралізму зумовлено його регулюванням політичних, соціальних, етнокультурних взаємовідносин між державою та національними меншинами. Перш за все це забезпечується впливом на трансформацію політико-правових систем держав, вироблення стандартів внутрішньої політики відповідно до тенденцій і динаміки соціальних й етнокультурних умов.

Різноманітність варіантів забезпечення мультикультурної злагоди в різних суспільствах дає підстави стверджувати про відсутність універсальних принципів мирного співіснування груп з різною ідентичністю та культурою. Але очевидно, що методи та засоби забезпечення соціальної стабілізації та основи взаємної толерантності у будь-якому разі мають враховувати не лише групові, але й індивідуальні інтереси.

Окрім визнання самого факту культурного або етнічного різноманіття, необхідними є розробки та впровадження в повсякденну діяльність основних підходів щодо соціального, культурного та етнічного співіснування у суспільстві його різних груп. Ефективність соціально-політичної та